

ikke særlig fristende at skulle færdes i Marken med Mulighed for at komme til at staa for Skud, naar Landsbyens modnere Ungdom er ude at forsøge sig.

Men, som sagt, Privilegierne maa vi have bort, da vi nu er kommet til et demokratisk Land, selv om det kunde tænkes at gaa, som da de skulde anskaffe den første Kanon i Lippe-Detmold. Det var, da Militarismen var i Opkomst, og man skulde have en Kanon der lige saa godt som andre Steder. Landet var lille, men man vilde ikke staa tilbage for Naboerne, og til sidst blev da Kanonen bevilget. Men det viste sig, at man slet ikke kunde bruge den, for da man fik den stillet op, skød man, hvor som helst man satte den, i lange Baner ud over Landets Grænser og kom i Ufred og Klammeri med Naboerne.

Men selv om det skulde gaa saadan dernede, naar vi faar den danske Jagtlov, at Vildtets gyldne Dage er til Ende og vi faar Tilstande som dem, der var skitseret i en Læsebog, jeg havde i min Barndom, at det er en sørgelig Lod at være Hare, og selv om Jægerne kommer til at sidde paa de gamle Jagtgrunde omkring Lejrbaalet, medens Fredspiben gaar rundt, og fortæller de gamle Jægerløgne om og om igen, er vi nødt til at have Redelighed paa Tingene: den danske Jagtlov eller en anden, helst en bedre.

Der er en Stand dernede, der føler sig noget brøstholdne — det blev nævnt før —, det er Præstegaardsforpagterne. Der er kommet en Anordning fra Kirkeministeriet, som gaar dem temmelig nær, og det glæder mig, at der nu er Udsigt til, at dette Spørgsmaal kan blive løst, saaledes at der bliver Tilfredshed til alle Sider.

Til Slut vil jeg blot berøre den kulturelle Genforening og den nationale Stilling dernede med et Par Ord. Jeg tror at turde hævde, at den kulturelle Genforening er gaaet lykkeligt og godt. Fra flere Sider er fremhævet, at Skolen arbejder godt dernede, og det tror jeg ogsaa. Det er et ganske vidunderligt Liv, der er kommet i Undervisningen og Børnene, siden vi har sluppet den kolde, fremmede tyske Undervisning. Vi har faaet mange dygtige Lærere, og jeg tror ogsaa, at Amtsskolekonsulenterne har bidraget meget til at klare de vanskelige Skoleforhold.

Det nationale Spørgsmaal dernede er gammelt og nyt og stadig svævende. Det har det været længe. Det løses ikke paa een Gang, og jeg tror aldrig,

det lykkes os, hvor fordomsfrie og frisindede vi end er, at løse det til Tyskernes Tilfredshed. Tildragelserne i Kielerugen og ved forskellige Hjemstavnstester i Holsten, i Rendsborg og Kiel, tyder paa, at Anskuelserne og Tankegangen i de toneangivende Kredse er den samme, som den altid har været. Vi har været inde i en mægtig Krise hele Verden over, og nye Former fremgaar af Støbeskeen, Former, der skal prøves i den kommende Tid. Det ærede Medlem Hr. Schmidt anerkender, at Danmark loyalt søger at betræde de nye Veje, men mener, at det ikke helt er lykkedes. Det ærede Medlem taler Mindretallets Ret, og intet er jo naturligere. Vi har ogsaa Mindretal Syd for Grænsen, og vi søger at støtte disse vort Folks svageste Børn saa godt, vi kan. Jeg tror ogsaa, der er al Grund til det; for disse Mindretal er ikke saa heldigt stillet som de tyske Mindretal Nord for Grænsen. Naar det ærede Medlem Hr. Schmidt anker over, at Mindretallet ikke faar den Ret, de skulde have, vil jeg blot pege paa, at ved Skoleloven tages der Hensyn til 20 pCt. af Vælgerne, naar de har Forældremyndighed over mindst 10 skolepligtige Børn, og jeg tror, at dermed tager vi et stort Hensyn og et Hensyn, som er forsvaret til alle Sider. Det ærede Medlem Hr. Schmidt maa jo dog huske paa, at det neppe er to Aar siden, han forlangte, at der skulde to danske Stemmer til at opveje een tysk ved Afstemningen. Det var den Gang den paakrævede Retfærdighedsprocent fra den Side, jeg kan tænke efter den gamle anerkendte Formel: Een mod een, men to mod Fanden. Jeg tror, at naar man vil tages alvorligt, skal man huske paa, hvorledes man har stillet sig før overfor Selvbestedelsesretten; man kan ikke paa den Maade slaa en Streg over sin Fortid, selv om det sker efter de allerbedste Mønstre.

Vi vil give de tyske Mindretal al den Ret, der kan tilkomme dem, men denne Ret skal de søge under den danske Lovgivning, den skal være lovfæstet i de danske Love, vi ønsker ikke en Stat i Staten. Og overfor Indgaaelsen af traktatlige Forpligtelser overfor en anden Magt vil vi advare meget stærkt, thi Sporene skræmmer. Vi tænker paa Tiden efter Trearskrigen, da Hertugdømmernes Forhold blev ordnet ved Aftaler, indgaaet mellem Danmark og de tyske Stormagter, Aftalerne af December 1851 og Januar 1852, der angik Hertugdømmernes Fremtid. Disse Aftalers Damoklessværd hang stadig over